

За-ві-та́в я-ко́сь До́щик до Лі-по-во-го
га́ю. Ка́-жуть ро́-ди-чі бджі́л-ці:

— Не лі-та́й сьо-го́д-ні, ві-мок-неш,
у-па-де́ш, і хтось ве-лі-кий не-на-ро́-ком
роз-то́п-че те-бе́!

— Зна́-є-те, скі́ль-ки кві-то́к трé-ба об-
ле-ті-ти! — о-пи-ра́-ла-ся. — Ні-хто́ ме-не́
не скрив-дить, бо мо́-жу бо́-ля-че вжа́-ли-
ти.

— А-ле́ ти за-гу́-биш жаль-це́ й за-гі-
неш...

